

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.04.2015, sp. zn. 22 Cdo 3779/2014, ECLI:CZ:NS:2015:22.CDO.3779.2014.1

Číslo: 103/2015

Právní věta: Vypořádání společného jmění manželů zaniklého (respektive zrušeného či zúženého) před 1. 1. 2014 se řídí zákonem č. 40/1964 Sb.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.04.2015

Spisová značka: 22 Cdo 3779/2014

Číslo rozhodnutí: 103

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Společné jmění manželů

Předpisy: § 150 odst. 3 obč. zák. ve znění do 31.12.2013
§ 3028 o. z. ve znění od 01.01.2014

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Berouně rozsudkem ze dne 21. 5. 2013 vypořádal společné jmění účastníků tak, že výrokem pod bodem I. přikázal do výlučného vlastnictví žalobkyně dům postavený na parcele č. 659/4 v katastrálním území N., zapsaný na listu vlastnictví 1128 u Katastrálního úřadu pro Hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště P., dále pozemek parc. č. 1427/25 o výměře 1142 m² zahrada v k. ú. B. a pozemek parc. č. 1427/13 o výměře 14 m² v k. ú. B. zahrada, zapsané na listu vlastnictví 9693 u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště B. Výrokem pod bodem II. přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného zůstatek na spořicírovém účtu ve výši 10 335 Kč, zůstatek na spořicírovém účtu ve výši 154 916,07 Kč, zůstatek na devizovém účtu ve výši 64,29 Euro, prostředky na vkladovém účtu ve výši 277 941,73 Kč. Výrokem pod bodem III. přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného 1 926 207 Kč, výrokem pod bodem IV. ze závazků patřících do společného jmění účastníků přikázal žalobkyni k úhradě závazek vyplývajících ze smlouvy o úvěru uzavřené dne 12. 7. 1999 mezi Českou spořitelnou, a. s., jako věřitelem a účastníky jako dlužníky ve výši 2 065 879,49 Kč, žalovanému přikázal k úhradě závazek vyplývajících ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi synem žalovaného L. M. jako věřitelem a účastníky jako dlužníky ve výši 1 000 000 Kč, výrokem pod bodem V. žalovanému uložil, aby zaplatil žalobkyni na vyrovnání jejího podílu částku 268 480,64 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, výroky pod body VI. a VII. rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že manželství účastníků trvalo od 11. 12. 1992 do 6. 4. 2007, kdy zaniklo rozvodem. Tím zaniklo také jejich společné jmění manželů (dále „SJM“), které nebylo

vypořádáno dohodou, a proto je vypořádal podle 150 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., obč. zák., ve znění k 31. 12. 2013. Za trvání manželství účastníci nabyli do společného jmění manželů (dále „SJM“) dům č. p. 183 v k. ú. N. (bez pozemku), jehož obvyklá cena podle stavu ke dni zániku SJM činí 6 471 900 Kč. Dále nabyli pozemky parc. č. 1427/13 a 1427/25 v k. ú. B. Jejich obvyklá cena činí 2 427 600 Kč. Na účtech žalovaného se ke dni 6. 4. 2007 nacházelo 844 993,12 Kč, z toho 400 000 Kč byly jeho výlučné prostředky, které nabyl darem od matky. Společné prostředky tak činily 444 993,12 Kč. Za trvání manželství účastníci nabyli částku 1 926 207 Kč (z toho 1 836 739 Kč a 4 3003 USD – tj. 89 468 Kč.). Tyto prostředky žalovaný bez souhlasu žalobkyně vybral 20. 10. a 21. 10. 2005 z bankovních účtů a následně mu byly 26. 2. 2006 neznámým pachatelem odcizeny. Z této částky 800 000 Kč bylo v jeho výlučném vlastnictví, neboť je získal prodejem bytové jednotky, která byla rovněž v jeho výlučném vlastnictví. Za trvání manželství vznikl účastníkům závazek vůči České spořitelně, a. s., z úvěrové a hypoteční smlouvy uzavřené 12. 7. 1999, jehož výše ke dni zániku SJM činila včetně veškerého v budoucnu splatného příslušenství 2 065 879,49 Kč. Další závazek jim vznikl vůči synovi žalovaného L. M. z půjčky 1 000 000 Kč. Dále soud prvního stupně zjistil, že žalobkyně vnesla do SJM částku 1 400 000 Kč, která představuje hodnotu jejího členského podílu v bytovém družstvu, jehož byla členkou ještě před uzavřením manželství účastníků. Za trvání manželství „došlo k přeměně užívání tohoto bytu s členským podílem na vlastnictví bytové jednotky,“ náležející již oběma účastníkům. Žalovaný ze svých výlučných prostředků, získaných dědictvím a darem, uhradil část ceny projektu rodinného domu účastníků ve výši 51 500 Kč. Účastníci po zániku manželství spláceli výše uvedený hypoteční úvěr, a to žalobkyně 711 904 Kč a žalovaný 916 216 Kč. Podle soudu prvního stupně tak aktiva SJM představovala dům v ceně 6 471 900 Kč, pozemky v ceně 2 427 600 Kč, vybrané úspory 1 926 207 Kč, zůstatek na bankovních účtech 444 986,80 Kč, celkem 11 270 693,80 Kč. Pasiva činila 2 065 879,49 z hypotečního úvěru a 1 000 000 Kč dluh L. M., tj. celkem 3 065 879,49 Kč. Vnosy činily u žalobkyně 1 400 000 Kč na hodnotě členského podílu v bytovém družstvu, u žalovaného 51 500 Kč zaplacených za projekt na společný dům, a platby na hypoteční úvěr – žalobkyně 711 904 Kč a žalovaný 916 216 Kč, celkem 3 079 620 Kč. Čistou hodnotu zaniklého SJM určil soud prvního stupně částkou 5 125 194,35 Kč „jako rozdíl mezi aktivy a pasivy SJM ponížený o zmíněné vnosy účastníků.“ Vycházel dále z rovnosti podílů účastníků, takže z této čisté hodnoty náleží každému z účastníků polovina, tj. 2 562 597,15 Kč. Žalobkyni by se tak měla dostat hodnota 2 562 597,15 Kč a vnosy 1 400 000 Kč a 711 904 Kč, celkem 4 674 501,75 Kč. Žalovanému by se měla dostat hodnota 2 562 597,15 a vnosy 916 216 Kč a 51 500 Kč celkem 3 530 313 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyni byl přikázán dům v hodnotě 6 471 900 Kč a závazek z hypotečního úvaru 2 065 879,49 Kč, dostává se jí majetku v čisté hodnotě 4 406 020,51 Kč. Nárok má na částku 4 674 501,75 Kč. Žalovanému byly přikázány pozemky v ceně 2 427 600 Kč, zůstatky na účtech 444 986,80 Kč, společné úspory 1 926 207 a závazek 1 000 000 Kč, dostává se mu tak čistá hodnota 3 798 793,80 Kč. Proto je povinen zaplatit na vyrovnání podílu žalobkyni 268 480,64 Kč.

K odvolání obou účastníků K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 2. 4. 2014 rozsudek soudu prvního stupně změnil jen ve výroku tak, že částka na vyrovnání podílů činí 267 730,64 Kč; jinak rozsudek potvrdil. Dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení ve vztahu mezi účastníky a náhradě nákladů státu.

Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně správně zjistil rozsah majetku a závazků náležejícího do zaniklého SJM účastníků včetně vnosů vynaložených z jejich odděleného majetku na majetek společný a správně také provedl jeho vypořádání. Považoval za správné, že soud prvního stupně přikázal žalovanému částku 1 926 207 Kč, kterou vybral z bankovních účtů, a byla mu pak odcizena. Soud prvního stupně nepochybil ani při vypořádání hypotečního úvěru, jestliže zjistil vyšší dluhu ke dni zániku SJM včetně příslušenství a zohlednil částky, které každý z účastníků do doby rozhodování zaplatil jako vnosy do SJM. Správně byl také vypořádán vnos žalobkyně 1 400 000 Kč, představující původní hodnotu členského podílu v bytovém družstvu, při koupi bytové jednotky náležející do SJM účastníků. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ji účastníci následně prodali,

neboť nebylo možné vysledovat osud prostředků z tohoto prodeje získaných. Žádné výhrady neměl odvolací soud také ke způsobu výpočtu částky 268 480,64 Kč, kterou soud prvního stupně uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na vypořádání. Změnil ji sám na 267 730,64 Kč jen z toho důvodu, že v odvolacím řízení zjistil, že žalovaný zaplatil na splátkách hypotečního úvěru o 1500 Kč více než žalobkyně. Proto o její polovinu, tj. 750 Kč, ponížil částku, kterou má žalobkyni zaplatit. Za nedůvodné označil uplatnění vnosu žalobkyni v odvolacím řízení ve výši 400 000 Kč.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, které považuje za přípustné podle § 237 občanského soudního řádu (o. s. ř.), neboť odvolací soud se při řešení otázek hmotného a procesního práva odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Uvádí, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. Jeho naplnění spatřuje v těchto okolnostech:

a) Nesprávně mu byl přikázán zůstatek na účtu ve výši 277 941,73 Kč; tento účet zahrnuje i částku 100 000 Kč, kterou na uvedený účet poukázal 22. 2. 2006 jeho syn L. M. a šlo o dar žalovanému,

b) Přikázání úspor ve výši 1 926 207 Kč - ta zahrnuje i 4 303 USD, tj. při kurzu ke dni zániku manželství částku 89 468 Kč. Tu spotřeboval žalovaný ještě za trvání manželství na čtrnáctidenní denní dovolené v E. Při příjmech, se kterými účastníci disponovali (ca 100 000 Kč měsíčně) se tak jednalo o běžnou záležitost. Žalobkyně o dovolené s dcerou věděla a nic proti ní nenamítala.

c) Závazek vyplývající ze smlouvy o úvěru uzavřené s Českou spořitelnou a. s. byl vypořádán nesprávně ve výši 2 065 879,49 Kč, ve které ke dni rozhodování soudu již neexistoval. Jak bylo zjištěno, zaplatili účastníci po zániku SJM žalobkyně 711 904 Kč a žalovaný 916 216 Kč, takže zbýval dluh, který činil 437 759,49 Kč. Takový postup je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. [22 Cdo 14/2006](#), který uvedl, že nelze přikazovat k zaplacení dluh, který již neexistuje. Pokud některý z manželů po rozvodu manželství dluh již zaplatil ze svých výlučných prostředků, má právo na jejich náhradu podle § 149 odst. 2 obč. zák., a to se promítne do výroku o povinnosti jednoho z manželů při určení částky na vyrovnání podílů. Správně tedy měla být určena jako vnos žalobce částka 204 312 Kč, tj. rozdíl mezi 916 316 Kč, které zaplatil on, a 711 904 Kč, které zaplatila žalobkyně. Žalovaný nesouhlasí s tím, že má zaplatit žalobkyni na vypořádání 268 480 Kč.

d) Nesprávně byl vypořádán vnos žalobkyně 1 400 000 Kč. Šlo o vnos na pořízení bytové jednotky, která ke dni zániku manželství již v SJM nebyla, neboť byla prodána. Žalobkyni se tak její vnos 1 400 000 Kč vrátil a nebylo prokázáno, že by ho vynaložila na společný majetek.

e) Žalovaný nesouhlasí s výrokem o nákladech řízení - rozhodnutí označuje stručně „za nelogické“; to se týká náhrady nákladů řízení vzniklých státu ve výši 3658 Kč.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření k dovolání nebylo podáno.

Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod, uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího

řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání je v rozsahu, ve kterém je přípustné, i důvodné.

Protože obsahem dovolání je vypořádání společného jmění manželů, zaniklého před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), postupoval dovolací soud při posouzení této otázky podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku – dále jen „obč. zák.“ Nový občanský zákoník sice již neobsahuje obdobné ustanovení, jako čl. VIII odst. 2, věta první zákona č. 91/1998 Sb., ze kterého judikatura dovodila pravidlo, že bezpodílové spoluvlastnictví manželů, zaniklé před nabytím účinnosti zákona č. 91/1998 Sb., bude vypořádáno podle dosavadních předpisů (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. [22 Cdo 2433/99](#) – stejné pravidlo je uplatněno i v rozsudku ze dne 7. 12. 1999, sp. zn. [2 Cdon 2060/97](#), publikovaném pod č. 11/2001 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek), nicméně ani z tohoto ustanovení nevyplývalo výslovně; podávalo se spíše z povahy věci. „Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů“ (§ 3028 odst. 2 o. z.). Zánik společného jmění a jeho vypořádání nelze od sebe oddělit; jde o dvě právní skutečnosti, působící postupně (sukcesivně – k tomu viz např. Knapp, V., Luby, Š. a kol.: Československé občanské právo. Orbis Praha 1974, díl I., s. 111), přičemž k vypořádání nemůže dojít bez předchozího zániku (resp. zrušení či zúžení) SJM. Právní režim zániku SJM a jeho vypořádání nelze od sebe oddělit. Proto se vypořádání SJM, zaniklého (resp. zrušeného či zúženého) před 1. 1. 2014, řídí stejným právním režimem, jako jeho zánik, tedy občanským zákoníkem č. 40/1964 Sb. (Stejně viz Bohumil Dvořák: Dvě poznámky k intertemporalitě. Právní rozhledy 6/2014, mj. též s přihlédnutím k legitimnímu očekávání účastníků, dále Pavel Pražák: K výkladu přechodných ustanovení nového občanského zákoníku. Právní rozhledy 18/2014).

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nejvyšší soud již několikrát vyslovil, že uplatněním způsobilého dovolacího důvodu ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. není zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel při posouzení věci odvolací soud, a že samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze úspěšně napadnout dovolacím důvodem dle § 241a odst. 1 o. s. ř. (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. [29 Cdo 2394/2013](#), uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. [28 Cdo 1803/2014](#)).

Většina dovolacích výtek nemůže založit přípustnost dovolání.

Námítky skutkového charakteru jsou nepřípustné. A právě takovou povahu mají námítky uplatněné pod bodem a) dovolání. Pokud jde o posouzení otázky, zda dispozice s částkou 4 303 USD představovala obvyklou správu majetku účastníků (§ 145 odst. 2 obč. zák.), je třeba upozornit, že odvolací soud posoudil více výběrů z účtu, provedených žalovaným v bezprostřední časové návaznosti, jako jeden skutek a vybrané částky pro účely posouzení souladu s § 145 odst. 2 obč. zák. sečetl; dovolací soud takový postup považuje za správný a ani dovolatel jej výslovně nezpochybňuje. Provede-li jeden z manželů bezprostředně za sebou více výběrů z účtu a vybrané částky použije v krátkém časovém intervalu pro svou potřebu, pak je třeba při posouzení, zda šlo o obvyklou správu společného majetku (nakládání s ním), vybrané a použité částky počítat.

K tvrzení pod bodem d) se uvádí, že ještě v závěrečném návrhu předneseném před soudem prvního stupně po poučení podle 119a o. s. ř. žalovaný vnos žalobkyně potvrdil; neuvedl ani neprokázal, že by snad žalobkyně s částkou získanou prodejem bytu disponovala v rozporu s § 145 odst. 2 obč. zák. Proto se uvedenou námitkou dovolací soud nezabýval. Pokud jde o námitky proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení státem, dovolání není přípustné již podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Dovolání je přípustné a důvodné, neboť postup soudů při výpočtu vypořádacích podílů je v rozporu s judikaturou dovolacího soudu, a to v neprospěch žalovaného.

Obecně lze konstatovat, že pokud soudy přikázaly žalobkyni dluh ze smlouvy o úvěru u České spořitelny, a. s., měly tak učinit ve výši, v jaké dluh existoval v době jejich rozhodování (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2006, sp. zn. [22 Cdo 14/2006](#), Právní rozhledy č. 3/2007, stejně rozsudek ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. [22 Cdo 5386/2008](#), publikovaný v ASPI), nikoliv v době zániku SJM. Jde tu v podstatě o modifikaci judikaturního pravidla, že věci se vypořádávají podle jejich hodnoty ke dni vypořádání. Žalobkyni tak měl být přikázán dluh u České spořitelny ve výši 437 759 Kč (zůstatek ke dni rozhodování soudu prvního stupně, samozřejmě v odvolacím řízení s přihlédnutím k dalším částkám případně zaplaceným do rozhodnutí odvolacího soudu). Jestliže tak žalobkyni přikázaly (v době rozhodnutí již v této výši neexistující) dluh ve výši 2 065 879, 49 Kč (podle mínění dovolacího soudu je pro zjednodušení výpočtu třeba haléřové částky zaokrouhlovat, resp. k nim nepřihlížet), pak zkreslily celkový výpočet v neprospěch žalovaného.

Již po zániku manželství každý z účastníků na společný dluh plnil. Tyto částky představují jejich vnos do společného majetku, a to i navzdory tomu, že šlo o plnění poskytnutá po zániku SJM. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. [22 Cdo 5386/2008](#), uvedl: „Pokud se však některý z manželů po rozvodu manželství podílel na zaplacení společného dluhu již ze svých výlučných prostředků, má právo na jejich náhradu ve smyslu § 149 odst. 2, věty druhé, obč. zák. Tato eventuální skutečnost se pak promítne do výroku o povinnosti jednoho z manželů zaplatit určitou částku druhému na vyrovnání jejich podílů. Z uvedeného lze dovodit, že u dosud nevyrovnaných společných dluhů a pohledávek účastníků je namístě, aby soud ve výroku o jejich vypořádání promítnul jejich výši v době, kdy k vypořádání dochází, při současném zohlednění toho, co který z účastníků na sporný dluh zaplatil, event. co na společné pohledávce získal, a aby rozhodl i o příslušenství vypořádávané částky“.

Je tomu tak proto, že právní vztahy mezi (bývalými) manžely, popř. mezi nimi a třetími osobami týkající se majetku a závazků, které tvořily předmět společného jmění manželů, se v době mezi zánikem a vypořádáním společného jmění manželů řídí analogicky právními předpisy o společném jmění manželů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 1966, sp. zn. [5 Cz 77/66](#), uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 17/1967, dále např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2008, sp. zn. [28 Cdo 2593/2008](#), Soubor civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu č. C 6418). Soudy tedy nepochybily, když naložily s částkami zaplacenými účastníky na společný dluh po zániku SJM jako s jejich vnosi do SJM.

Otázku, jak postupovat při výpočtu podílů účastníků na SJM a tzv. vypořádacích podílů (tj. částky, kterou je třeba vyplatit na vyrovnání podílů) řešil Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. [22 Cdo 4509/2011](#), a v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. [22 Cdo 367/2013](#) (publikovaném v Soudních rozhledech č. 3/2015; základní pravidlo vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 1969, sp. zn. [8 Cz 36/69](#), uveřejněného pod č. 57/1970 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek); způsobem tam uvedeným postupoval i v této věci (další výpočet vychází ze stavu v době rozhodování soudu prvního stupně).

Východiska: Pro zohlednění vnosu je nutné určit výši celkového majetku (hodnot, věcí a aktiv) tvořícího součást SJM a výši vnosu, resp. vnosů. V souzené věci byla celková suma majetku 11 270

693 Kč

Výše vnosů účastníků: Vnosy obou účastníků představují částku 3 079 620 Kč.

Způsob určení výše podílu každého z manželů: Od celkové hodnoty SJM je nutné odečíst jednotlivé vnosy. V daném případě tak částka 11 270 693 Kč musí být snížena o 3 079 620 Kč a činí 8 191 073 Kč. Tato hodnota je určující pro základní vyčíslení výše podílu pro každého z účastníků; při rovnosti podílů je to polovina uvedené částky, tj. 4 095 536 Kč (zbytek představuje „dluh“ SJM vůči účastníkům). K podílům účastníků je nutno přičíst výši jejich vnosů - 2 111 904 Kč ve prospěch žalobkyně, 967 716 Kč ve prospěch žalobce. Konečná výše podílů (na aktivech - součet základního podílu a vnosu) činí u žalovaného částku 5 063 252 Kč, u žalobkyně 6 207 440 Kč. Součet obou uvedených částek musí dát ve svém souhrnu celkovou hodnotu aktiv SJM, tj. v daném případě 11 270 693 Kč (rozdíl jedné koruny je dán haléřovými položkami).

Vyčíslení konkrétního vypořádacího podílu: Žalobkyně při vypořádání získala majetek v hodnotě 6 471 900 Kč. Činí-li její vypořádací podíl 6 207 440 Kč a získává majetek v hodnotě 6 471 900 Kč, měla by - nebýt dalších závazků SJM - v rámci vypořádání SJM žalovanému zaplatit částku 264 460 Kč.

Započtení přikázaných společných závazků: V řízení však měl být žalobkyni přikázán k úhradě ještě dluh ve výši 437 759 Kč (namísto nesprávně přikázané výše 2 065 879,49 Kč). Protože i na úhradě dluhu se účastníci podílejí stejným dílem, je žalovaný povinen nahradit žalobkyni částku odpovídající polovině tohoto dluhu, tj. částku 218 879 Kč. Odečtením této částky od průběžně zjištěného vypořádacího podílu žalovaného (264 460 Kč) vychází 45 581 Kč jakožto částka, kterou by měl žalovaný obdržet od žalované, pokud by tu ovšem nebyl další společný dluh ve výši 1 000 000 Kč, přikázaný tentokrát žalovanému. Protože žalobkyně se musí na úhradě tohoto dluhu podílet z poloviny, přičte se k částce, které by měla být vyplacena žalobci, jeho polovina, tedy 500 000 Kč. Celková částka, kterou by měla žalovaná vyplatit podle stavu v době rozsudku soudu prvního stupně, tak činila 545 581 Kč. Protože však soud prvního stupně přikázal žalobkyni nesprávně dluh ve výši v době zániku SJM, v důsledku snížení jejího podílu o již částečně neexistující závazek dospěl nesprávně k závěru, že naopak žalovaný by měl žalobkyni na vyrovnání podílů zaplatit částku 268 480,64 Kč. Odvolací soud tuto chybu nijak nenapravitel.

Propojení zkoumané části výroku rozhodnutí odvolacího soudu s částí výroku, která přezkoumání nepodléhá, se při rozhodnutí o dovolání projevuje v tom, že shledá-li dovolací soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, který přezkoumávat nelze (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2008, sp. zn. [22 Cdo 3307/2006](#), Soubor civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu č. C 5768). Proto dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu v celém rozsahu.

Z uvedeného je zřejmé, že dovolání je důvodné, nejsou však podmínky pro postup podle § 243d o. s. ř. (zejména je třeba provést důkazy ke stavu dluhu u České spořitelny, a. s., ke dni rozhodování soudu). Proto nezbylo, než rozhodnutí odvolacího soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§243e odst. 3 o. s. ř.).